

[Birthe Hansen]

Til hr. Lykketoft. Jeg synes egentlig ikke, regnestykket er så forfærdelig svært. Der er godt og vel 144.000 førtidspensionister, der oppebærer mellemste eller højeste førtidspension. De får et invaliditetsbeløb, som fra 1. juli 1988 beskæres med henholdsvis 37 og 41 kr. om måneden. Uanset det ved jeg da udmærket godt, at de får – hvad de da også er berettigede til at få – forhøjelserne, som alle andre får på pensions-tillægget og på grundbeløbet, men man tager henholdsvis 37 og 41 kr. om måneden. Det står i forslaget, og det er der da vist ingen der kan benægte er rigtigt.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg synes, det er både systemmæssigt rigtigt og berettiget, at man forhøjer grundbeløb og pensionstillæg også for førtidspensionister, når man gør det for andre. Men det var ikke med i SF's forslag.

Aase Olesen (RV):

Udvalgsarbejdet om lovforslaget om at ændre de sociale pensioner har nok blotlagt nogle konsekvenser, som måske ikke var helt klare for os alle sammen ved første behandling.

Jeg rejste ved første behandling et lille spørgsmål om de enlige pensionisters skatteforhold. Jeg vil bede ministeren bekræfte, at der ikke er problemer i denne sag, så der ikke bliver nogen opfejning – ud fra det hovedsynspunkt, som vi plejer at have herinde, at der hos de enlige pensionister, som kun har deres folkepension, faktisk ikke er nogen grund til at kræve skat.

Til diskussionen om, hvem der går ned, var det i hvert fald ved førstebehandlingen ikke helt klart for mig, hvem det egentlig var. Men det viser sig, at det altså er godt og vel 4.000 førtidspensionister, som direkte går ned. Jeg kan da give hr. Lykketoft ret i, at det ikke er store beløb. Men man må alligevel undre sig over, at det, når man opererer inden for en ramme på 2,4 mia. kr., er nødvendigt at indrette lovgivningen sådan, at nogle direkte går ned.

Når vi ser på den bekymring, man også i Socialdemokratiet har haft for de pensionister, som skulle gå ned i varmetillæg, og når vi nu er enige om, at ingen skal det, er det en lidt mærkelig situation, at man har fundet det nødvendigt at indrette lovgivningen sådan.

Vi har fået undersøgt i Socialudvalget, hvad det ville koste at hindre, at nogle gik direkte ned. Det er rigtigt, som det allerede er sagt, at det vil koste et sted mellem 2 og 4 mio. kr. Det undrer mig meget, at de, der har indgået forlig om dette, end ikke har sat sig sammen og undersøgt, om man ikke kunne have undgået den kritik, man nu får, en kritik, som man med nogen ret kan sige at man egentlig ikke fortjener, når man kommer med så mange flere milliarder kroner. Der er ingen tvivl om, at man vil fokusere på de 4.000, der går ned, samtidig med at man hælder 2,4 mia. kr. ud i øget forbrug. Jeg fatter ikke, at man ikke har taget en runde om det mellem regeringspartierne og Socialdemokratiet.

Vi skal undlade at blande os i det og i konsekvens af, at vi ikke stemmer til dette forslag overhovedet, også undlade at stemme til SF's ændringsforslag.

Tilbage er spørgsmålet om ministerens ændringsforslag, der endnu en gang går ud på ændringer af det famøse varmetillæg. Jeg er meget enig i det, hr. Erik B. Smith har sagt om denne sag. Da formanden for Kommunernes Landsforening offentligt har udtalt, at Folketinget åbenbart ikke har vidst, hvad man vedtog i december 1987, og desuden føjede til, at man aldrig kan vide, hvad Folketinget kan finde på, er det mig magtpåliggende at sige som formand for Folketingets Socialudvalg, at Folketingets Socialudvalg i december måned 1987 vidste nøjagtigt så meget om denne sag, som det var muligt at få at vide.

Sagen er, at der er tale om en lovgivning, der giver ministeren en bemyndigelse, og at det ikke var muligt for os at få fat i et udkast til bekendtgørelse, som vi vidste forelå, og som vi modtog protester mod fra Kommunernes Landsforening. Det var ikke muligt at fremskaffe det. Man mente, det ikke var rimeligt, at Folketingets Socialudvalg fik fingre i det. Det er de vilkår, vi arbejder under, og de afspejles i øvrigt af de bemærkninger, som er optrykt i betænkningen til ministerens ændringsforslag nr. 2 og 3. Her siges direkte, at de nu foreslåede ændringer vil blive nærmere udmøntet ved en ændring i Socialministeriets bekendtgørelse fra december 1987. Altså igen: Dette er en bemyndigelse, og det falder ikke ind under Folketingets kompetence at beskæftige sig med bekendtgørelser.